

ÖK 2007

ÖREBRO-KAROLINAREN

Årsskrift utgiven av
SÄLLSKAPET ÖREBRO-KAROLINARE I STOCKHOLM
OCH SÄLLSKAPET KAROLINARE I ÖREBRO

Nummer 67 • 2007

ÖK 2007

{Bildkvalitén i denna inskanning och OCR-läsning är sämre än någonsin, beroende på grundmaterialet (kopierad ÖK) Torkel Danielsson mars 2020}

Innehåll

Hjalmar Bergman, Markurells i Wadköping	4
Förord	5
Erland Bohlin, Hjalmar Bergman och Karro	7
Carl-Olof Steen, Brages urkunder upptäckta i ett skåp i källaren	19
Gunnar Tivenius, Minnen av mina lärare på Karro åren 1939-1948	28
Erland Bohlin, Karro-andan lever kvar i skola som förnyas	37
Claes Wahlberg, 1967 års A-kull	42
Stipendiater 2007	45
Bordsvisa	46
Sällskapens styrelser	47

”Minns du hur ödet oss förde tillhopa -
Solen gick ned i den blånande sjön.
Svept i skymning lyssnade Wadköping, den fagra,
frejdade domkyrkostaden, till Leontins svar:
Ack ja, visst minns jag det!”

Slutstroferna ur *Markurells i Wadköping*.
Hjalmar Bergman (1883-1931)

FÖRORD

ÄN FOR HON hit, än for hon dit, än for hon ner... Kan gälla en årsskrift också, kanske. Förra året leddes läsaren ut i Närkes yttermarker, till Fagertärns väna stränder. I år får läsaren stanna innanför Karros väggar i sällskap med Hjalmar Bergman och en hop ännu äldre Karolinare, av årgång Jeremias i Tröstlösa och dylikt. En minneskavalkad genom 1940-talet leder via jubelträffar ända fram till vår tid och våra dagars Karro.

Ha en god läsning!

Olle Vävare

Som härmed lägger ner pennan

Erland Bohlin

Hjalmar Bergman och Karro

Som elev vid Karolinska läroverket upplevde Hjalmar Bergman många motgångar och svårigheter. Men han gjorde ändå en bra karriär på läroverket, under hård övervakning av fadern. Erland Bohlin har gjort en närstudie av Hjalmar Bergmans år vid skolan och återger här intressanta detaljer om den blivande författarens år på Karro, 1892-1899.

ÅR 1892, då Hjalmar Bergman var nio år, var det dags för honom att söka till "Stor-skolan", det vill säga Karolinska högre allmänna läroverket i Örebro. Samma år hade kamrer Claes Bergman med familj flyttat till det nybyggda Sparbankhuset intill teatern. Hjalmars skolgång hade börjat i Hulda Wesséns ("Hulda Väsens") privata småskola, där det annars bara gick flickor, och där Hjalmar blivit uppskattad för sina fantasifulla historier. Nu skulle han pröva in i läroverket och blev förhörd i svenska, räkning, Sveriges, Norges och Danmarks geografi samt psalmverser. Det var ofta adjunkt Högberg som skötte dessa tentamina och de försiggick i huvudbyggnaden, som då var några nummer] mindre än nu.

HJALMAR BLEV godkänd och därmed en "rätta" (medan folkskolegrabbarna kallades "snaskar"). Det verkar som han av någon anledning blev försenad i starten: alla kamraterna skrevs in i den stora inskrivningsboken i slutet av augusti men Hjalmar först den 19 september, och pastorsämnetets "Betyg för inträde i allmänt läroverk" är undertecknat först den 12 oktober.

Hjalmar i tioårsåldern med en av sina systrar i tidstypisk nationalromantisk utstyrel.

Vid den här tiden gällde klassläraresystem i de nedre klasserna.

Den lärare som år efter år fick ta hand om den ena av de bägge nybörjarklasserna var adjunkt Frithiof Högberg, kallad "Smen" på grund av sina stora händer. För Hjalmar blev mötet med denna lärare en sådan chock att han kräktes inför skoldagarna. Han kallade honom "Busen" och skrev senare att "Han fördärvade mitt nervsystem".

Adjunkt Högbergs far var snickarålderman och Fritiof hade själv gått i vår skola innan han läste i Uppsala, där han som 27-åring blev fil.dr. 1860 efter att ha skrivit en avhandling "Riksdagen i Norrköping 1604". Samma år började han som adjunkt på sin gamla skola.

Under sex år var han kollega med Hjalmars far Claes, även om Högberg då var sjuk-skriven långa perioder och efter det "flyttade ner" till att ta hand om förstaklassen.

DET KAN vara värt att påminna om att Claes Bergman varit lärare på Karro. Han var född i Ystad och student i Lund 1863 men flyttade 1865 från Torup till Örebro tillsammans med familjen Coyet, eftersom han var informator för sönerna där. Bara 19 år gammal började han som vikarie-adjunkt på Karro, där det fanns flera andra unga vikarier, då det tydligen var lärarbrist. Han fick heltidstjänst som klassföreståndare och lärare i alla ämnen i andra klassen, där det fanns 51 elever mellan tio och sexton år (kvar-sittare!).

Claes Bergman

Under dessa år i Örebro mötte han Fredrique (egentligen Fredrika) Elgérus, dotter till den rike färgerifabrikören Daniel Julius Elgérus.

Kanske var det i musikföreningen Philomele, där Claes blev invald 1868, som de träffades. När han friade lär pappan sagt "Bli nåt först" och Claes prövar olika vägar: han avlägger tentamen i praktisk telegrafi i april 1870 och utnämns till e o assistent vid elektriska telegrafverket 1871; i juni 1870 avlägger han examen inför domkapitlet i Karlstad och beviljas dispens för att söka tjänst vid den högre folkskolan i Karlskoga. Den dispensen överförs, genom beslut av Kungl.Maj:t, i oktober 1870 till att gälla motsvarande tjänst i Jämshög i Blekinge. Det berättas om ett romantiskt möte söder om Södra kyrkogården, då Hjalmar och Fredrique lovat att vänta på varandra.

I Jämshög blev Claes också agent för Försäkrings AB Skandia och som sådan fortsatte han när han efter tre och ett halvt år återvände till Örebro som kassör i Örebro Sparbank. Samma år gifte han sig med Fredrique och inledde sin bankmannakarriär och byggde upp en förmögenhet som sedan smalt bort några år efter att Hjalmar tagit studenten.

Vilken relation Claes Bergman hade till kollegan Fritiof Högberg vet jag inte, men 1892, när Hjalmar blir elev till Högberg, var Claes 46 år och framgångsrik, medan Högberg var 59 år, ungtal och folkskygg, närmast paranoid, men han hade i alla fall blivit riddare av Vasaorden (RVO) 1890.

HÖGBERGS KLASSRUM låg högst upp i Sibirien med fönster mot norr. I alla andra klassrum fanns lösa bänkar, men Högberg hade begärt att de gamla långbänkarna med bord och lådor för griffeltavlorna skulle vara kvar. Eleverna var placerade efter hur duktiga de var — de andra lärarna satte primus närmast sig och ”klumpen” vid dörren, men Högberg gjorde tvärtom. Dessutom lät han eleverna flytta om under lektionerna: ”Nä, du kan inte, sitt över honom!” Placeringen var olika i de olika ämnena. I skolkatalogen gällde sammanfattningspoängen, men i höstterminens katalog stod alltid kvarsittarna först och i vårkatalogen på ”vanlig” plats.

Högberg beskrivs som dödsblek, slätrakad, allvarlig, tungsint med ett stadgat rykte för stränghet, även om uppgifterna om att han använde aga varierar. Om någon gång ett leende lockades fram i hans ansikte var det matt, flyktigt och vemodigt. Stämman var egenomlig, på något sätt kulen och dyster. Aldrig ett uppmuntrande ord.

Vänlighet och glädje saknades i det stela ansiktet.

Klass 2 a Karolinska Läroverket, vårterminen 1894. Hjalmar Bergman står som tredje man från höger i bakre raden.

Han kom som ett urverk, men gick alltid bakgator med stora steg och ett paraply. Han yttrade sig aldrig vid kollegierna och deltog inte i kamraternas samkväm. Han led uppenbarligen av förföljelsemani och bytte matställe ibland för att inte bli matförgiftad.

En tid åt han tillsammans med den glade kollegan doktor Lund, men bytte plötsligt matställe. Lund frågade varför och Högberg svarade att han trodde att en liga ville förgifta honom och att Lund var ligans chef. ”Tänker du tala om det för rektor?” — ”Nej, men jag vill tala om att jag vet det.” — ”Det är hyggligt, för en rektorsanmälan är en allvarlig sak. Som tack lovar jag att du aldrig mer ska ha obehag av ligan.”

Slutomdömet av en f d elev löd: ”Högberg förstod ej att göra sig omtyckt av sina elever, men däremot att grundligt plugga in i dem de föreskrivna kurserna, varav de sedermera hade god nytta under den övriga skoltiden.” (En karaktäristik som nog kan gälla många av oss lärare!)

I GYMNASSTIK med ”fria övningar och lekar” plågades Hjalmar av kapten Karl Fröding, ”Korven”, varje dag efter frukostrasten, alltså 10.30-11.00. Under övningarna hade Fröding ”ett stelnat ansikte, som ej kunde omställas till vänlighet.” Att han lät kamraterna skratta åt Hjalmars klumpighet ansågs väl vara god pedagogik. Samtidigt var Fröding aktiv i Philomele och beskrevs där som en glad och levnadslustig herre, säkert god vän med Hjalmars föräldrar.

Musiktimmarna handhades av en regementsmusiker Edouard Lindh. Tre söndagar av fyra var det obligatorisk skolgudstjänst i aulan.

ATT HJALMAR har sämsta placeringen i höstterminens katalog beror väl på resultatet i antagningstentamen. Av klasskamraterna föll de flesta bort under åren, och det var faktiskt bara två som tog studenten efter de normalt nio åren i skolan.

Det här var förutsättningarna för Hjalmars första termin som resulterade i ett betyg till jul med B i alla ämnen utom ett C i välskrivning och teckning. Fröding gav honom B i gymnastik, men han var ”av bristande sångförmåga tills vidare befriad från sångövningarna”. Vad det kan innebära att som den ende i hela åk 1 vara frikallad från musiktimmarna kan man spekulera över, men han fortsatte att vara befriad från musiken under alla åren. Ändå verkar han ha lärt sig spela piano, eftersom han beställde noter av mamman under en utlandsvistelse. Däremot finns det inte många referenser till musik i hans verk.

Hjalmar hade stor frånvaro, 70 timmar (tredje mest i klassen), vilket kan ha berott på den sena starten, men också under vårterminen var han frånvarande 51 timmar. Då hade han avancerat till plats 37 och fadern sägs ha varit mycket besviken på honom, vilket inte gjorde livet lättare för den känslige gossen.

I ETT BREV till hustrun Stina beskriver Hjalmar sin situation vid den här tiden: ”Och vad var jag så i verkligheten? En liten otymplig unge, onaturligt fet, klumpig. Stort folk skrattade åt mig, barn förföljde mig. Kan du veta hur många förödmjukelser jag svalde under de tio första åren? Mitt hjärta hade ingen sköld. En blick och ett skratt trängde rakt in i sprittande kött. Då måste jag lära mig min konst: Parera, parera, parera. Inte möta en människa, liten eller stor, utan att tänka på försvar.”

Karl Fröding

Bara några av klasskamraterna har berättat om sina minnen av Hjalmar (några hade kanske dåligt samvete?). Hans ”meste” klasskamrat genom åren var Helge Kihlstedt, som blev svensklärare på Karro mellan 1912 och 1945, och han mindes Hjalmar bara som ensam. Namnen Georg Bergman, som var hans klasskamrat bara i de lägre klasserna men som umgicks med honom, mindes Hjalmars godhet och hjärtevärm. Det är framför allt i ”Jag, Ljung och Medardus” som man kan hitta skildringar av skolpojkar i den här åldern, men det är tveksamt hur självupplevda de är, även om vi vet att Konrad Karlsson och Torsten Andersson (senare Mellringer) var de äldre kamrater som är förebilder till Medardus och Ljung. (Torsten Andersson gick om ett år och blev därigenom Hjalmars klasskamrat de två sista åren.)

En lärare ska ha berättat hur han kände medömkan med Hjalmar när denne, ställd med ryggen mot ett staket hunsades och begabbades av småklassernas översittare, busfröna som efter några år gallrades bort. Läraren ansåg sig dock inte ha befogenhet att ingripa. Hjalmar skrev senare: "Det finns inte några grymma djur som småpojkar."

NÄR DET gäller betygen kom vändningen successivt från klass två. Då fick Hjalmar en ny lärare, den 31-åriga doktorn i botanik Johan Eriksson. Han beskrivs som sympatisk, men han kunde inte hålla disciplinen och satte för höga betyg, vilket skapade problem i fortsättningen. Han behöll Hjalmars klass i två år och till jul i åk 3 hade Hjalmar avancerat till plats 8. Då hade han flera AB och till och med BA i välskrivning — men BC i teckning. Det var den enda av alla terminer på Karro som han var frikallad från gymnastik. Nu ändrades faderns attityd till Hjalmar och han blev i stället föremål för faderns hejdlösa beundran.

Karolinska Läroverkets lärare 1895; stående övre raden från vänster: Sandahl, Lindblom, Ed-bom, Sundblad, Fröding, Ahlén, Lindman; andra raden: Sahlin, Adlerz, Helleday, Spangenberg, Linder, Borg, Kropp, Högberg; sittande tredje raden: Elmqvist, Hassler, Hedenskog, Phragmén, Lyth, Ihre, Vallström; fjärde raden: Grandinson, Olsson, Norelius, Almberger, Stener, Westling.

I ÅRSKURS 4 börjar systemet med ämneslärare och på en bild av lärarkollegiet 1895 syns inte bara "Smen" och "Korven" utan också rektor Lars Jacob Phragmén, som blev förebild för den snälle rektor Blidberg i Wadköping. Här ses också lektor Per Gustaf Lyth, "Tullius", med "vänlig och öppen blick". Han var umgängesvän hos familjen Bergman och har beskrivits som hälften av lektor Barfoth i Markurell. (Hjalmar hade honom aldrig som lärare.) Den andra hälften skulle vara adjunkten Anton Sandahl, "Snusen", alkoholiserad och sjukskriven i många år, men som återkommit hösten 1892. Han uppvaktade Fredrique Bergman och utgav flera diktsamlingar, precis som Barfoth. Han dog i maj 1897, under Hjalmars skoltid.

Kristian Lindman, "Bocken", fil.kand. och civilingenjör med bockskägg, långa mustascher och bister uppsyn, var Hjalmars klassföreståndare i tre år.

Hjalmar Linder, "Token", var Hjalmars siste svensk lärare och höjde hans betyg till BA sista terminen (Hösten i åk 5 fick Hjalmar BC i svenska för en vikarierande lärare Sven Timelius.) Kristendomslektorn Åke Hassler var känd för sin snålhet. Han hade skrivit en doktorsavhandling om Mammon, och snålheten utmärker också konfirmationsprästen i Jag, Ljung och Medardus.

Hjalmar fick AB i kristendom redan i klass 3 och behöll det betyget ända fram till sista terminen, då Hassler höjde till a.

I franska fick Hjalmar betyget B det första året, men han hade AB de två sista, då han hade lektor Harald Borg (pappa till Greta Adrian och bror till målaren Axel). I engelska hade han BA och B de två år han hann läsa det för adjunkt Otto Vilhelm Kropp, "Body". I latin hade han AB redan andra terminen och behöll det för olika lärare.

Karl Elmquist, "Esau", fil.dr. i botanik men också lärare i tyska, "med sitt snusbruna skägg och lurande blick", kom att få en stor betydelse för Hjalmar!

Genom lektor Hassler hade skolan fått ett erbjudande om premieböcker från Kyrkans mission och Evangeliska Fosterlandsstiftelsen, och en av dessa böcker tilldelades Hjalmar vårterminen 1898 i slutet av 6:1 (gymnasieklasserna delades då in i 6:1, 6:2, 7:1 och 7:2). Bokens författare hette G. Weitbrecht och titeln var "Ungdomstiden. Herrens tid — en bok för ynglingar". Vårterminen i åk 5 hade Hjalmar platsnummer 4 av 15, men i de högre klasserna stod eleverna i bokstavsordning. Han håller betygsnivån de två sista åren, men det är först i 6:1 som han får A i flit (även om högsta betyget i flit började ges först i åk 5; i åk 4 fick alla betyget B).

Karl Elmquist

ATT LÄSÅRET 1898/99, då Hjalmar gick i 6:2, blev hans sista på Karro berodde på tyskläraren "Esau". Pappa Claes hade bestämt att han och Hjalmar skulle åka till den tyska badorten Ems i slutet av maj. Att rektor Phragmén skulle ge ledigt för detta var väl väntat, men adjunkt Elmquist menade att så stor frånvaro från tysktimmarna (!) måste resultera i underkänt och därmed kvarsittning. Den terminen hade Hjalmar 102 timmars frånvaro, vilket var näst mest i klassen. Då Elmquist gick bort 1904 står det i årsredogörelsen att han utmärktes av "ett utpräglat ordningssinne, vänlighet och gemytlighet, men för det offentliga livet saknade han håg och fallenhet."

Pappa Claes blev rasande och befalld (?) Hjalmar att först tentera upp tyskan så att han blev uppflyttad och sedan att sluta på Karro och i stället läsa in de två återstående åren och gå upp som privatist. I augusti 1899 tenderade han i tyska. Han fick B och flyttades till 7:1.

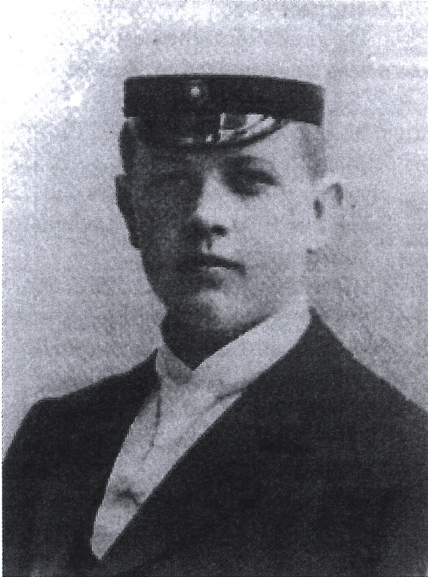
Jämförelse mellan kristendomen och muhammedanismen.

Kristendomen är den till sin fullkomning utvecklade judendomen. I den lära, Gud genom Mose skänkt israeliterna, låg grunden till en sann kännedom om Gud. Men denna kännedom blif först då fullkomnad, när Gud uppenbarade sig för människorna i Jesus Kristus. Kristus bröt aldrig mot den gudomliga lagen ^{och} ^{juriska} utan endast mot människornas utläggning därpå, som ofta strödd mot det kärlekens evangelium, han var kommen att predika. Muhammed, som mottagit ^{skädd} undervisning af en judisk lärare, tog ofta den mosaiska lagen till utgångspunkt för sina läror. Men, då Kristus fullkomnade denna lag genom sitt evangelium, sökte Muhammed göra

Hjalmar Bergmans studentuppsats, inledningen.

Detta är första gången han nämns i kollegieprotokollen. Han fick aldrig varning, aldrig flyttningsprövning och aldrig kritik för dåligt genomförda feriearbeten, vilket annars var vanligt. Enligt årsredogörelsen avgick han därefter "till enskild undervisning".

HJALMAR LÄSTE flitigt och fick bland annat hjälp av lektor Lyth. Redan efter ett år anmälde han sig till tentamen vid läroverket i Västerås. De två sista månaderna före examen inackorderades han i Västerås för att vänja sig vid miljön. För sin studentuppsats valde han ämnet "Jämförelse mellan kristendomen och muhammedanismen".

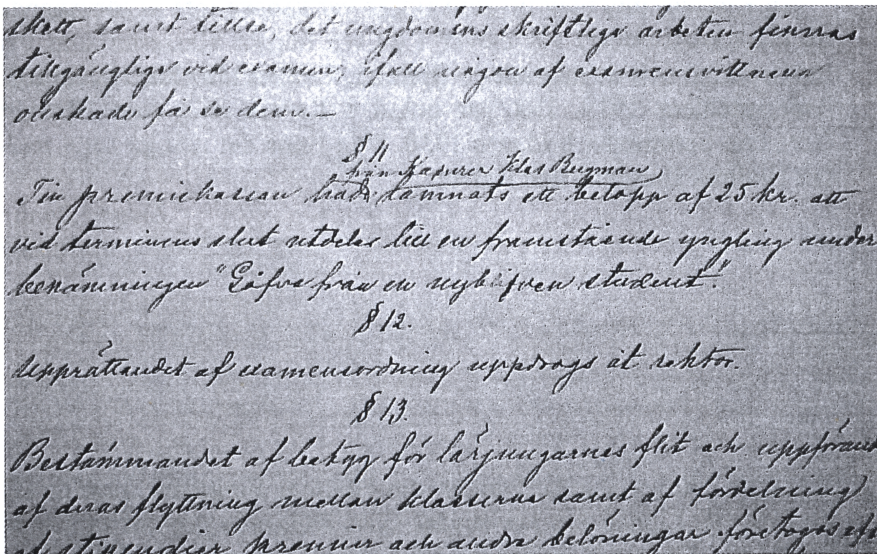
Hjalmar Bergman som student.

I svenska fick han betyget AB och i de övriga skrivämnen fick han AB i franska, BA+ i latin och B i matematik. De muntliga förhören i kristendom, tyska, historia och geografi resulterade i BA, men i engelska blev det C. Det var i alla fall en triumf att han den 26 maj 1900 blev student, bara 16 år och åtta månader gammal. När han några dagar senare kom hem mötte mamman honom vid stationen i blomsterfylld landå och så kunde de åka förbi Karro, där hans tidigare klasskamrater fortfarande hade ett år kvar till studenten!

Just under läsåret 1899/1900 hade huvudbyggnaden byggts om och till, så många av klasserna hade tillfälligt flyttat till det Segelbergska palatset intill stationen. Med referens till Strindbergs Drömspel skulle man kunna kalla huvudbyggnaden Det växande slottet, som fortsatt att växa.

ATT STUDENTEXAMEN hade en särskild laddning för Hjalmar Bergman kan förstås främst avläsas i Markurells i Wadköping, men jag har funnit ytterligare två kopplingar till Markurells stipendiedonation "Den Markurellska fonden till åminnelse av Carl Johan Harald Markurells med heder avlagda mogenhetsexamen den 6 juni 1913". Dels bör Hjalmar vid avslutningarna ha hört hur ett stipendium överlämnades med rubriken "Arvprinsen, Hertigens av Nerike Eugen Napoleon Nicolai till minne av HKH:s den 26 januari 1884 med heder avlagda mogenhetsexamen stiftade stipendium", och dels finns det en anteckning i kollegieprotokollet i slutet av maj 1899: "Till premiekassan hade från Kamrer Klas Bergman lämnats ett belopp av 25 kr. att vid terminens slut utdelas till framstående yngling under benämningen "Gåva från en nybliven student""

Detta lilla engångsstipendium var säkert menat som en retsamhet och jag har inte hittat något officiellt tack för gåvan.

Kamrer Claes Bergmans stipendium noterat i kollegieprotokollet.

Kanske var det ett svar att kollegiet gav stipendiet åt den näst bäste eleven i fjärde klassen och då tillsammans med ett större stipendium om 100 kr. — Eleven hette Axel Pettersson och dog redan 1918 som 33-årig apotekselev och hade då bytt namn till Löwh. Han efterlämnade en som Holger, som också gick på Karro och som sedan blev journalist. Hans son, som bytt till släktnamnet Greber, bor i Lund. — Numera har alla de mindre stipendierna samlats i en gemensam fond.

HÖSTEN 1903 höll Hjalmar Bergman en serie offentliga föreläsningar om estetik i Karros aula. Trots understöd från pappa Claes minskade antalet åhörare under seriens gång. 1905 debuterade Hjalmar Bergman med skådespelet Maria, Jesu moder och ett exemplar skänktes till Karros bibliotek av ”onämnd”. Jag vågar gissa att det var Hjalmar själv som kom ihåg sin gamla skola, eftersom skolan samma år fick Georg Brandes "William Shakespeare" i tre delar (på danska!) av ”skriftställaren Hjalmar Bergman”.

Att Hjalmar inte blev invald i Brage var kanske inte så förvånande då det nästan enbart var elever i de två högsta klasserna som var medlemmar, och de missade ju Hjalmar. I stället blev han invald som hedersmedlem 1919. Det var också i Karros aula som Hjalmar Bergman-Samfundet bildades 1958. Nog finns det många band mellan Hjalmar Bergman och Karro!

Erland Bohlin

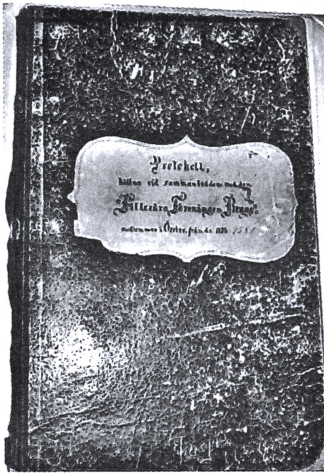
KÄLLOR: Utöver standardverken om Hjalmar Bergman, framför allt av Erik Hj. Linder, har jag använt G.A. Ringsells porträtt av Fritiof Högberg i Örebro-Karolinaren 1938, von Friesendorffs släktarkiv i Länsarkivet i Örebro (om Claes Bergman) samt handlingar, till exempel kollegieprotokoll, från Karolinska skolan i Örebro Stadsarkiv.

De tre porträttbilderna av Claes Bergman, Karl Fröding och Karl Elmquist är hämtade ut Örebro-Karolinarnas arkiv.

Brages urkunder upptäckta i ett skåp i källaren

Bortglömda och instuvade i ett skåp i Sibiriens källare har Litterära föreningen Brages äldsta urkunder påträffats. På mötet i mars 2007 med Sällskapet Karolinare i Örebro redovisade Carl-Olof Steen resultatet av en genomgång av Brages första protokollsbok. Hans anförande återges här tillsammans med några bilder av de gamla dokumenten och några biografiska notiser samlade av Erland Bohlin.

DE FÖRSTA åren i Litterära föreningen Brage har nyligen blivit återupptäckta med unika dokument. Materialet låg i ett gammalt skåp i källaren i Sibirien och räddades turligt undan förstörelse och lämnades över till skolans arkivarie. De gamla luntorna bestod bland annat av den första protokollsboken från begynnelsen av den ärorika föreningen.

Brages första protokollsbok

Det första mötet med Brage hölls den 16 april 1878. Till ordförande valdes Axel Grafström, sekreterare Erland Birath, redaktör Carl Dahlberg och skattmästare Gustaf Danielsson (i protokollen används endast efternamnen).

Därefter hälsade ordföranden medlemmarna välkomna samt uttalade en önskan att föreningen ”måtte uppblomstra och länge ega bestånd”. Vidare höll ordföranden ett föredrag över Salis Lualis sköna ord: ”Klingar icke modersmålet skönast?” Därpå deklamerade Danielsson några smärre stycken av Anna Maria Lenngren, varefter ordföranden uppläste sammankomsten. Det framgår av protokollsboken att möten hölls var fjortonde dag.

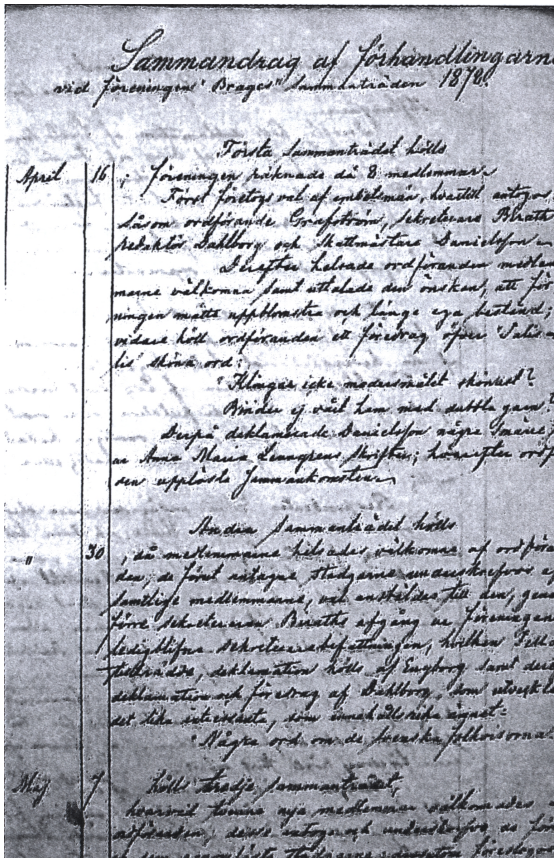
Andra mötet var 30 april. Ordföranden hälsade välkommen varefter stadgarna antogs och samtliga medlemmar skrev under. Redan nyval, ty sekreteraren Birath avgick och till ny sekreterare valdes Georg Felldin. Emanuel Engborg deklamerade. Föredrag hölls av Dahlborg som utvecklade det lika intressanta och innehållsrika ämnet "Några ord om de svenska folkvisorna". Varje möte hade två fasta inslag: deklamation och föredrag. Uppdragen att deklamera respektive föreläsa fördelades mellan medlemmarna i en särskild turordning.

Lördagen den 21 september 1878 utkom nr. 1 av föreningens tidning, vars namn var "Rimtusse". Tidningen utfördes i ett handskrivet exemplar.

LÅT OSS göra några små nedslag i protokolls-boken för de första åren. När man följer protokollen slår det emot en, vilken tid det lades ner på den här litterära föreningen. Visserligen fanns varken radio eller tv som konkurrerande fritidssysselsättningar, men att utöver skolarbetet hinna med att skriva föredrag och deklamera, ibland utan bok, tar sin tid.

Protokollen berättar också om det dåtida föreningslivets karaktär.

Den 8 februari 1879 delades ut böter till Alfred Pelikan för uraktlåtenhet att hålla ålagt föredrag, 50 öre, och för försenad ankomst, 15 öre. Stora bötesbelopp för den tiden!

"Sammandrag af förhandlingarne vid föreningen "Brages" sammanträden 1878.

Den 14 maj 1879 blev hedersledamoten lektor Segerstedt hälsad välkommen. Sedan var det föredrag av Dahlborg och som respondent agerade Grafström. Sedan deklamerade Dahlborg och fick beröm av Segerstedt för sällspord skicklighet i deklamation. Även hans föredrag rönt stort bifall. Föredraget: "Är den religiösa rörelse, vanligen kallad läseriet, som genomgår vår tid, skadlig eller nyttig?"

Den 28 maj hade medlemsantalet stigit från ursprungliga åtta till tolv.

Den 26 oktober hade nya stadgar utarbetats och på mötet den 2 november ansåg man att dessa skulle tryckas.

På 30 maj-mötet 1879 dömdes Robert Larsson, Halfdan Liander och Pelikan till böter för att de inte inlämnat material till tidningen Rimtusse. Enligt stadgan var bötesbeloppet 50 öre.

Det visade sig på mötet 28 september 1879 att en elev från Tekniska Skolan, Karl Ekman, ansökte om inträde i föreningen, och han hälsades välkommen till Brage. Man behövde alltså inte vara elev på Karolinska läroverket.

Namn som ofta förekom på föredrags- och deklamationslistan var Pelikan, Dahlberg, Wilhelm Möller, Bernhard Fredelius, Liander, Carl Klingberg, Bengt Gyllander och Magnus Dahlander, som invaldes 7 februari 1880.

Den 5 mars 1880 blev ingen livfull sammankomst eftersom endast fem medlemmar var närvarande. Den 19 september 1880 kom endast fyra medlemmar. Men den 21 september var anslutningen bättre. På ett mycket förtjänstfullt sätt deklamerade Magnus Dahlander "Mitt konterfej" av Wilhelm von Braun. Kassan hade enbart fordringar: 54: 27 kr.

Den 3 oktober 1880 var det mest besökta sammanträdet och fem nya medlemmar invaldes. 15 oktober 1880 bildades en sångkör i Brage. Skolans musikkår ville inte inträda i föreningen Brage men lovade att spela på möten.

De flesta före detta Karolinare och Brageister känner nog till att tidningen Rimtusse så småningom bytte namn till Rimfrost. Hur namnbytet gick till framgår av protokoll fört vid ordinarie sammankomsten i läroverkets bönsal söndagen den 24 oktober 1880.

N:o 1

1^{sta} tryckning

Rimtusse

Lördagen den 21 September 1878

Anmälan.

Skämed tager jag mig friheten att för kunniga medlemmar i Föreningen "Brage" änga uppträda och skänka så väl mitt syfte som min själ till va den samma, som under föregående läsårmin. Så skän jag tillgod se som hastigast redovisa för Utskuten och sammanträdets öfriga medlemmar. Jag skän för obändigt. Det vore öfrigt önskvärdt om deras medarbetare i föreningens något mera anklade sälls spenner för enigt och snitt bästa, de jag önskar mögrent skulle läsa höra af mig, an såad facet mögigen vändt under den föregående terminen. Det vore sig de nödigen, att tidning utblefs för flere af medlemmarna och att de tidning, som inkomms, g. häckta, till spiltrens upplande, hvor för af

ven stundom omi uttryfvande något förtroende i förhoppning om de minna brade sälls krost stundom uppmuntra mig omi några goda bitar i ett eller annat konno, hoppes jag komma att se plaggen 2da gånger i månaden i rekommendera mig i eder vänskille vägenhet.

Rimtusse

Äre önska

Det förste sammanträdet för Årslottningen 1878 med Föreningen "Brage" medlemmar, höll jag under en förtroende förordning uttryckt den vändningen i förhållande till min lördagen den 14de maj 1878. Det vore önskvärdt omi några goda bitar i ett eller annat konno, hoppes jag komma att se plaggen 2da gånger i månaden i rekommendera mig i eder vänskille vägenhet.

Tyftong

Tyftong tyftong eller den tyftong /
 tyftong tyftong tyftong tyftong
 tyftong tyftong tyftong tyftong
 tyftong tyftong tyftong tyftong

1^{sta} aktion 1^{sta} sektion

Tyftong:
 tyftong tyftong tyftong tyftong
 tyftong tyftong tyftong tyftong
 tyftong tyftong tyftong tyftong
 tyftong tyftong tyftong tyftong

”Af föreningens egna medlemmar voro tre frånvarande, hvaribland äfven /Carl/ Craford, ehuru han hade påtecknad listan. Deremot hade en del av föreningen Nordens medlemmar enligt överenskommelse infunnit sig på sammanträdet för att afhandla ett framkastadt förslag om en sammanslagning mellan Brage och Norden. Ordföranden hälsade dem välkomna och nämnde bland annat i sitt tal att de litterära föreningarna ej alltid omfattades med välvilja och därför ofta nog måste utstå hårda strider för sitt bestånd, samt uttryckte äfven sin önskan att man därför skulle sammanslå sina krafter och gemensamt arbeta i samma syfte, så att de båda föreningarna ej i en framtid skulle komma att motarbeta varandra. Derefter beskrev han villkoren och dess bestämmande. Nordens före detta ordförande svarade då å sin förenings vägnar, att man ingenting önskade vidare, än att Brages tidning skulle ändra namn samt i stället erhålla det som Nordens tidning förut burit, nemligen ”Rimfrost”. Detta villkor antogs och sammanslagningen egde rum; Nordens bibliotek, tidningar och kassa, uppgående till 23:00 kronor, skulle tillfalla Brage; protokolls-boken ville man inte överlämna, men Nordens ordförande /Hjalmar/ Dahm lofvade att så snart som möjligt inlemna ett sammandrag öfver Nordens verksamhet. De bland Nordens medlemmar, vilka ingingo i den sammanslagna föreningen, voro Dahm, Gustaf Öhman, Georg Öman och Gustaf Flycht. Liander och Dahlander voro förut medlemmar i båda föreningarna.”

Brage fick dessutom en förökning i sitt medlemstal då August Zetterqvist och Gustav Fröman invaldes i föreningen.

Så långt protokollet.

TISDAGEN DEN 2 november 1880: Flycht och Gustaf Öhman hade utgått ur Brage och tillsammans med någon bland Nordens förra medlemmar bildat en ny förening kallad Phoenix. Den av Nordens medlemmar nybildade föreningen hade i anledning av Flychts och Gustaf Öhmans utträde ur Brage yrkat på en delning af den till Brage överlemnade Nordens kassa, samt även den sistnämnda föreningens bibliotek och tidningar. Ordföranden ställde därför till var och en medlem den frågan, huruvida denna fordran skulle beviljas eller ej.

Men man ansåg att den inte var berättigad, eftersom Nordens egendom en gång beslutats tillfallit Brage och således ej vidare kunde delas. Det framkastades vidare ett förslag att medellösa medlemmar skulle vara befriade från avgifter (dock ej plikter) vilket man biföll.

Sammankomsten den 6 november blev extra högtidlig då skolans musikkår förhöjde stämningen.

Högtidssammankomst 15 december 1880. Vid sextiden samlades medlemmarna i la-tinklassens rum. Band och rosetter med föreningen märke utdelades. I bönsalen, där sammankomsten skulle gå av stapeln, fanns ingen extra utsmyckning, utan det var de främsta bänkarna som burits ut. Några minuter över sex blåste skolans musikkår upp Finska rytteriets marsch och efter någon minuts uppehåll följde Björneborgarnas marsch. Under den marscherade föreningens medlemmar in och satte sig till vänster om katedern. Ordföranden hälsade de cirka 500 (!) personerna välkomna och sedan sekreteraren läst upp en kort historik samt årsberättelse för 1880 så följdes det uppträckta programmet.

Till högtidsmötet hade bidrag till en tävling i litterära alster skickats in. Lektor Karlsson skulle vara prisdomare och höll till Brages medlemmar ett anslående tal. Han sade bland annat, att ur sådana här föreningar har fler än en stor skald utvecklats. Vi kan såsom exempel nämna Atterbom och Sander. Från min egen skoltid, fortsatte lektor Karlsson, minns jag en gymnasist som särdeles utmärkte sig, Bernhard Elis Malmström. Det är skillnad att skriva vers och vara en saklig skald. Och då ni väljer ämnen: gå ej för högt, utan skriv hellre om era egna känslor — sjung vad hjärtat känner. Följande bidrag fick pris: "Thorilds litterära strid med Kellgren och Leopold" af Fredelius, som får 12:- kronor. "Sagan om ett brustet hjärta" av H. Liander 10:-, "Folkvisan" af Joh/annes/ Persson 10:-, "Hoppet" af W. Möller 10:-.

Om tävlingen hade lektor Karlsson berättat för Föreningen Concordia, som gjorde en insamling och skänkte Brage, som tacksamt tog emot gåvan, 42:- kronor.

PÅ VÅRTERMINENS första möte den 22 januari 1881 invaldes Alfred Lundqvist som medlem. Efraim Liljekvist ville också bli medlem, men då sa en del att han var dålig kamrat och en del sa att han var obstinat. Han fick inte bli medlem! Brages "hektograf" hade möglat så den var alldeles obrukbar. Detta ledde till skämtsamma förslag. En sa att den borde balsameras. Då upplystes att den nyss blivit det men ändå inte stått sig.

Den 29 januari var åter en ansökan från Liljekvist om inträde i föreningen. Klasskamaraten Lundkvist sa om honom att föreningen skulle göra en vinst, ty han ägde goda och omfattande kunskaper och detta särskilt i det svenska språkets behandling. Beslut kunde inte fattas, eftersom inte ens halva föreningen var på mötet. Den 5 februari blev Liljekvist till sist invald och önskades välkommen.

På mötet den 9 februari 1881 föreslogs att tidningen Rimfrost skulle byta namn till Saga. Den frågan ventilerades. /Olof/ Liljehök, som var motståndare till detta förslag, ansåg att Saga var utländskt och att detta korta ord inte skulle giva nog ”prydighet” åt tidningen. Inga beslut fattades.

Den 26 mars finner man en studentikost lustig formulering i protokollet. Lektor Karlsson var närvarande vid sammanträdet. Paragraf 2 börjar: ”Efter lektorns bortgång började angelägenheternas behandlande”. — Den 17 maj hölls sista mötet för våren och endast åtta medlemmar mötte upp.

DET BLIR säkerligen anledning att återkomma till Brages gamla protokoll och handlingar här i årsskriften. En av de medlemmar som kom att bli mycket känd var Levi Eriksson — han opererade bort E:et och hette sedan Levi Rickson. Jeremias i Tröstlösa, alltså. Han höll föredrag i Brage och skrev artiklar i Rimfrost — något av det kommer redan i nästa nummer av årsskriften.

Carl-Olof Steen

Carl-Olof Steen presenterade Brages äldsta handlingar vid Örebro sälls-kapets vårmöte.

Korta biografiska uppgifter om de personer som nämns i artikeln:

Axel Grafström, f 1858 (Inskriften Vt 1878 i 7:1Real, 20 år). Stud 1879. Underlöjtnant 1881. Till USA 1883. Rallare, farmare, kypare, spårvagnskonduktör, reporter och sjukgymnast. Läkarexamen i NY 1893, läkare vid Augustana-synodens barnhem. Litteratör. Död 1925.

Erland Birath, f 1858 (Vt 1878 i 7:1L, 20 år). Stud 1879. TK, fr 1908 kyrkoherde i Asker. Död 1908.

Carl Dahlborg, f 1857 (Vt 1878 i 7:1L, 21 år). Stud 1879. ML, Provinsialläkare i Rimbo. Död 1917.

Gustaf Danielsson, f 1861 (Vt 1878 i 7:1L, 17 år). Stud 1879. Studier i Lund o Uppsala, "kom på dekis". Till USA 1884. "Dog helt ung."

Georg Felldin, f 1861 (Vt 1878 i 6:2L, 17 år). Stud s privatist dec 1879. DN:s korrekturchef. Död 1931. Skänkte stipendium t Karro.

Emanuel Engborg, f 1859 (Vt 1878 i 7:2L, 19 år). Stud 1880. FK, Läroverksadj. i Göteborg. Levde i Stockholm 1933. Död 1942.

Alfred Pelikan, f 1855 (Vt 1879 i 7:2L, 24 år) Stud. 1879. 1900: levde i Färged (Skarab.) "Student. Vansinnig o ej arbetsför".

Robert Larsson, f 1862 (Vt 1879 i 6:2L, 17 år). Stud 1881. FD, lärare på Karro 1898-99, Rektor i Skara, bodde som pensionär i Fjügesta. Död 1957.

Halfdan Liander, f 1861 (Vt 1879 i 6:1R, 18 år). Stud 1883. Skriftställare, redaktör (Sollefteå-Bladet, SvD, Djurens rätt. Teosof). Död 1938.

Karl Ekman, f 1860, (Vt 80, Tekniska skolans översta avd, 20 år). Ingenjör, lärare vid praktiska läroverket i Karlskoga, en av grundarna av Karlskoga praktiska skola f kvinnor 1893, fr 1917 lärare vid Karlskoga folkhögskola. Död 1924.

Wilhelm Möller, f 1861 (Vt 1879 i 5L, 18 år). Stud 83. 1900: Litteratör o redaktör i Stockholm, sist för veckotidningen Fäderneslandet. Död 1902.

Bernhard Fredelius, f 1861 (Vt 1879 i 6:2L, 18 år). ML, Provinsialläkare i Hjo 1917-23. Bodde som pensionär i Töreboda och dog där 1940.

Carl Klingberg, f 1863 (Vt 1879 i 6:1, 16 år). Stud 1883. Utvandrade t London 1883. Grosshandlare i London. Död senast 1936.

Bengt Gyllander, f 1864 (Vt 1879 i 5L, 15 år). Stud 1883. Medarb. i NA 1887-91, redaktör för Arboga Tidning 1891-1929. Död 1936.

Magnus Dahlander, f 1862 (Inskr Vt 1880 i 6:1R, 18 år). Stud 1883. KTH, arkitektutb. i USA, stadsarkitekt i Örebro 1899-1914 (Kasernbyggnadskommittén, Karros gymnastikhus, posten i Örebro, renoveringen av Örebro slott mm), Länsarkitekt i Kopparberg + Västmanland + Gävleborg 1923-34. Hembygdsrörelsen. Död 1951.

- Carl Crafoord, f 1863 (Ht 80 i 7:1L, 17 år). Stud 1884. Kapten i Göta Trängregemente. Död 1916.
- Hjalmar Dahm, f 1862 (Ht 1880 i 7:1R, 18 år). Stud 1882. Agronom, lärare och rektor vid Bollnäs folkhögskola 1885-1922. Grundade folkhögskolan i Bollnäs för kvinnor 1888. Död 1946.
- Gustaf Öhman, f 1862 (Ht 1880 7:1R, 18 år). VD f Gonäs masugn i Ludvika. Död 1938.
- Georg Öman, f 1864 (Ht 1880 i 6:2L, 16 år). Stud 1883. Medarb i NA. Död 1895.
- Gustaf Flycht, f 1863 (Ht 1880 i 7:1R, 17 år). Stud 1882. Studerade vid Tekn. skolan i Stockholm då han avled i rosfeber 1885.
- August Zetterqvist, f 1860 (Ht 1880 i 7:1L, 20 år). Stud 1882. Präst på Runö o fr 1919 kyrkoherde i Götlunda. Död 1929.
- Gustaf Fröman, f 1861 (Ht 1880 i 7:1R, 19 år). Stud 1883. Postmästare i Härnösand. Död 1933.
- Johannes Persson, f 1860 (Ht 1880 i 7:1L, 20 år). Stud 1883. FK. Lärare på Fjellstedtska skolan i Uppsala och från 1908 på Karro. Grundade Örebro Orkesterförening. Död 1912.
- Alfred Lundqvist, f 1846. Utvandrade t USA 1869. Predikant o gifte sig där. Sedan: (Vt 1881 i 6:1L, 35 år!). Stud 1883. Kyrkoherde i Odensvi 1901 o från 1913 i Sundborn. Riksordf. i NGTO (IOGT) 1892-93. Död 1918.
- Efraim Liljekvist, f 1865 (Vt 1881 i 6:1L, 16 år). Stud 1884. Professor i praktisk filosofi Lund. Död 1941.
- Johan Lilliehöök, f 1865 (Vt 1881 i 7:1L, 16 år). Stud 1884. JK, advokat, VD i Göteborgs bank. Generalkonsul i Helsingfors o Shanghai. Död 1949.
- Levi Ericson = Levi Rickson, f 1868 (Ht 1885 i 6:2L, 17 år). Stud 1888. Medarbetare i NA och poet, "Jeremias i Tröstlösa". Död 1967.

Minnen av mina lärare på Karro åren 1939-1948

Av Gunnar Tivenius

JAG BÖRjade som 10-åring på Karro. Året var 1939. Någon vecka efter skolstarten utbröt andra världskriget, vilket gjorde vår skolstart relativt svår med inkallade lärare. Vi bytte svensk- och tysklärare åtta gånger under första skolarbetet, vilket nog inte var så lyckat ur inläringssynpunkt. Rektor var Tage Koraen, som var sjukledig mycket ofta. Som vikarie tjänstgjorde då äldste lektor, den försynte Waldemar Carlsson. Han hade dessvärre mycket stora svårigheter att hålla disciplinen på morgonbönerna och skolavslutningarna. Hans sista tjänsteår avslutades i gymnastiksalen med utdelning av premier och stipendier. Då en elev fick sitt ordningsmannapremium tog applåderna aldrig slut, och den förtvivlade rektorsvikarien sprang runt och försökte tysta skrattande pojkar som stampande i golvet fortsatte att klappa händerna. Det fanns genuint elaka elever redan på den tiden!

Verner Holmquist, "Grisen" kallad, var en kemilektor som hade mycket hårda förhör på lektionerna. Man fick en fråga per läsår, och då fick man stå framme vid svarta tavlan och redogöra för dagens läxa under tentamensliknande förhållanden. En pojke svimmade under sitt förhör, varvid vår lärare skrattande hånade den olycksalige som snart därefter slutade sin skolgång för gott.

Jag mötte Grisen på stan just när jag fått meddelande att jag kommit in på tandläkarutbildningen. Han frågade vad jag hette (jag hade då haft honom i fyra läsår) och han erbjöd mig att gå hans kurs för tentamen för ett högre betyg. Han hade sådana kurser varje termin med kanske tio elever per år å 1000 kronor per elev. År 1948 var det säkert ett gott tillskott till en lektorslön. Jag kunde tacka nej, även om jag nog hade haft glädje av kunskapstillskottet. Grisen hade en fin Buick som han vårdade ömt och putsade på under labbtimmarna, när han lyckats skaffa bildäck som då var mycket svåröverkomliga.

När han sedan skulle provköra sin dyrgrip "råkade" ena framhjulet vara löst och föll av. Jag är tämligen övertygad om att någon elev var skyldig till detta nidingsdåd.

Isak Wallin var vår historielärare. Han var hårt drabbad av en balansrubbing, allt snurrade runt för honom, men han hade inte råd att ta sjukledigt på grund av sina stora studieskulder. Hans hustru var sjuklig, den ena dottern var intagen på mentalsjukhus och den andra dottern tog sitt liv under studietiden i Uppsala. Allt var inte bättre förr! Historia med samhällskunskap var hans ämne. Sistnämnda delen tyckte jag var meningslös, så den struntade jag fullkomligt i. Alla bestämmelser i samhället förändrades snabbt och var snart helt ur bilden. I studenten kom jag upp i historia, och censorn förhörde mig på Sveriges gränsförhållande till Ryssland. Jag kunde konstigt nog allt men blev efter en stund avbruten och nästa pojke fick fortsätta att utreda frågan. När tummen var över rusade *Isak Wallin* fram till mig och kramade om mig och sa att jag skulle få det högre betyg jag tidigare haft. Jag kan försäkra att kramar inte var särdeles vanliga på den tiden.

Hugo Sommarström och *Harald Malmberg* är tidigare omskrivna så dem hoppar jag över.

TVÅ ADJUNKTER *Olsson* hade jag i matematik respektive fysik, *Robolle* och *Sammolle*. Båda var utomordentliga pedagoger och synnerligen omtyckta av alla, såväl elever som kollegor. |

John Karlén var kristendoms lärare och skolans bibliotekarie. Han censurerade nog i varje fall de yngres val av böcker.

"*Massa*" *Lindgren* var en något kolerisk lärare i matematik. Vid en lektion råkade en pojke slå igen dörren mitt för näsan på *Massa*, och *Massa* blev förfärligt ilsken och slog sin grova käpp i katederbordet rytandes: "Slöhet, Slapphet, Likgiltighet och Lättja"! Pojken, som nog aldrig hade hört ett ont ord i sitt troligen mycket ombonade liv, började gråta, och *Massa* ångrade genast de hemska orden och ville att pojken skulle komma hem till hans lilla flicka och leka med denna hans ögonsten.

Viktor Lundborg, även kallad "Fimpen", var vår fransklärare. Han var utsatt för mobbing av en elev som verkligen var genuint elak både mot kamrater och lärare. Denne blev senare relegerad. När detta skett kom *Fimpen* synnerligen upprymd och förkunnade att "än sitter lag och rätt i högsätet i Svea rike". Det kan nämnas att eleven — som *Fimpen* kallat sjajas — snart kom tillbaka. Han blev sedermera lagman!

PÅ DEN TIDEN fanns spottkoppar i alla klassrum och korridorer. De togs bort när vi fick en ny rektor. Fimpen, som alltid tuggade tobak och alltså hade användning av kopparna, var då tvingad att öppna fönstret och spotta ut sina bussar. Vem dessa hamnade på vet ingen.

Till proven delade Fimpen ut stenciler som han var mycket rädd om och som skulle återlämnas för att kunna användas igen. En klasskamrat till mig hade två äldre bröder som också haft Fimpen.

Om min kompis blev underkänd på ett prov var ju allt OK, men om han råkat bli godkänd ansågs han ha fuskat på grund av att en bror behållit sin gamla stencil!

Helge Kihlstedt upplevde jag som synnerligen gammal, fast han egentligen bara var 60 år (han hade varit klasskamrat med Hjalmar Bergman). En av mina första dagar i skolan pekade han på mig med sin käpp och frågade om jag som var så liten verkligen gick i Karro.

Edvard Broddeson, av naturliga skäl kallad Brodden, var lärare i biologi. Kollegerna i detta ämne var tydligen synnerligen okontanta.

Den elev som blivit kuggad ett år var tvungen att klistra om alla sina pressade växter som varit godkända av annan lärare än Brodden. Hur stora växter man än hade fick man inte använda mer än tre klistrelappar, och man fick heller inte dela på ett långt sädesstrå. Nya etiketter var naturligtvis en nödvändighet, det gav väl en viss inkomst till upphovsmannen — biologiläraren. Det var ju inte alltid så lätt att finna femtio nya växter på höstkanten, om Brodden i ren ilska rivit sönder alla blommorna ropandes "hackelse, hackelse".

Brodden var själv en stor kännare av *taraxacum* och hade funnit hundratals olika maskrosarter i Oskarsparken. Sitt eget herbarium testamenterade han till universitet, men det var enligt uppgift i så dåligt skick att det måste kasseras. Kanske var uppgiftslämnaren en som varit utsatt för hackelseanklagelse.

BRODDEN TYCKTE inte om finländare; de kallar ju i sin "dumhet" bank för panki. Sparbanken var också något han inte gillade: "På sitt nya skrytpalats har den en vimpel som säkert kostat 125 kronor tagna från insättarnas pengar till ingen nytta". Visade man upp ett exemplar av Lyckoslantent gick en hel timme åt att tala om hur Sparbanken misskött insättarnas medel.

Han var svuren fiende till nazismen, och när kristendomslektorn Sommarström propagerat för den talade vi om det för Brodden, som då sa: ”Hälsa den där nazisten att det inte alls förhåller sig som han sagt utan att allt vad ni delgivits är helt felaktigt”. Vi förmedlade gärna hälsningen som besvarades med: ”Hälsa kandidat Broddeson att han har helt fel”. På det sättet kunde de två trätobröderna fortsätta sin diskussion.

Brodden var pamp i länets naturskyddsförening och lyckades genom denna fridlysa en mängd träd, buskar och ängar till glädje för eftervärlden.

John Fritjof Sjö med tillnamnet ”Krossen” var språklärare. Han hade trots det ibland litet svårt att uttrycka sig, och när vi på en skrivning fick underkänt på en fras vi funnit i lexikon och han inte kunnat förklara felet blev han rasande. Då en pojke visade på texten i sitt lexikon tog Krossen boken, kastade den tvärs över klassen och ropade: ”Jag ger fan i dej och ditt lexikon”. Nåja, pojken i fråga blev senare professor, dock inte i tyska. Att Krossen sänkte mitt betyg ett år så att jag inte fick det premium jag skulle haft gjorde honom inte mer populär i mina ögon. Något positivt för Krossen var dock när han med tårar i ögonen berättade att några elever i sista ring den 9 april 1940 glädjestrålande hade sagt sig vara glada att vi snart fick andas frisk luft även i Sverige.

Ruben Welander kunde ibland vara synnerligen kolerisk men var nog en relativt omtyckt lärare. Vid ett tillfälle stod han på sin balkong och råkade få se att en elev satt och rökte på den trappa som fanns ner till ån innan Hamnbron byggdes. Han ropade då med en tordönsstämma som endast han var mäktig: ”Gud och din klassföreståndare ser dig — släck fimpen!”

EN OMTYCKT lärare av den mycket gamla generationen var *Johan Hallenborg*. Vi skulle marschera i led ut från lektionerna på hans kommando. Alla gjorde så utan att kvirra.

Hjalmar Sundelöf var också en av alla uppskattad lärare.

Ina Eitzen var kanske den första kvinnliga läraren på Karro. (Det lär ha funnits en tidigare, kallad ”Tattar-Emma”, dock inte under min skoltid. Hon var nudist och inbjöd elever till sitt sommarviste där hon kunde visa sig i all sin prakt). Alla var inte snälla mot Ina Eitzen. Om hon grät tappade hon sin protes, och då var lyckan fullständig bland de elaka gossarna.

forts. sid. 34

Lärare på Karro för 65 år sedan

HÖSTTERMINEN 1941 togs denna bild (på motstående sida) av en lärargrupp på Karolinska läroverket. Gruppen utgör ungefär halva lärarkåren. Det är före detta Karroeleven och -läraren Eric Edlund som bevarat denna och flera andra nu smått historiska foton. Han har också samlat in årtalsuppgifter för lärarnas levnadstider.

Lärarna på bilden är, i bakre raden från vänster:

Karl Ragnar Heurlin (1909-2) adjunkt i modersmålet och tyska;
Gustav Evert Berger (1901-1988) adjunkt i engelska och franska;
Erik Hardmark (1915-2) adjunkt i modersmålet, tyska, engelska och geografi;
Karl Gustaf Olof Kleerup (1906-1949) timlärare i modersmålet, historia med samhällslära och geografi;
August Birger Antonsson (1896-1957) adjunkt i kristendomskunskap och historia med samhällslära;
Karl Fredrik Sam Adrian (1882-1956) gymnastiklärare.

I mittenraden från vänster:

Sven Albert Brynolf Junell (1901-1990) lektor i biologi med hälsolära;
Erik Georg Stenquist (1906-1979) lektor i matematik och fysik;
Liss Olof Strömbom (1907-2?) e.o. adjunkt i tyska, engelska och franska;
John Fritiof Sjö (1890-1968) adjunkt i tyska och engelska;
Hugo Emanuel Sommarström (1884-1972) lektor i kristendomskunskap och filosofi;
Hjalmar Sundelöf (1900-1985) adjunkt i modersmålet och historia med samhällslära;
Sven Emil Svensson (1896-72) adjunkt i latin och grekiska.

Främre raden från vänster:

Ruben Adrian Welander (1891-1955) adjunkt i modersmålet och historia med samhällskunskap;
Axel Viktor Lundborg (1885-1979) adjunkt i tyska och engelska;
Brita Flink (1908-1988) adjunkt i modersmålet och tyska;
Waldemar Emanuel Carlsson (1877-1960) vikarierande rektor, lektor i historia och modersmålet;
Isak Wallin (1886-1982) lektor i modersmålet;
Helge Daniel Kihlstedt (1880-1949) adjunkt i geografi, historia och modersmålet;
Karl Gustaf Axel Sandsjöe (1890-1979) lektor i latin och grekiska.

Vår gymnastiklärare var *Sam Adrian*. Han var en gammal fux som nog tröttnat på sitt arbete. Han delade in oss i lag för handboll. De som inte kom med i A- och B-lagen gick ut på stan utan att ha klätt om för lektion. Min far, som ville kontrollera vart hans skattepengar tog vägen, kom dit en åhörardag och fann att jag inte var tillfinnandes där jag borde vara. Och han blev inte så litet upprörd.

När Adrian var sjuk fick vi vikarier. En av dessa hette *Stranne*.

Han hade en repstump som han gärna snärtade till någon elev med utan någon förståelig orsak. En annan vikarie var Arbetarnas Elitgymnasters ledare *Erik Lindén*. När han såg att många inte hade klätt om till gymnastikkläder utan kom upp i salen i golfbyxor och kavaj, så fick alla springa runt i salen hela lektionen. De som var gymnastikklädda slapp springa rätt snart, medan vi andra fick hålla på inpå rasten. Konstigt nog hade alla gymnastikkläder på sig gången därpå!

DET VAR en mycket stor skillnad på lektorsers, adjunkters och övningslärares status. Eleverna titulerade generöst nog alla lärarna doktor, något som var till stort förtret för kristendomsläraren (som lektor var han fil dr), och när vi frågade denne vad vi skulle kalla dem han inte ansåg berättigade till doktorstiteln svarade han att vi gott kunde kalla Adrian för kapten och "den där sällen på vinden", det vill säga teckningsläraren, för "Artisten".

Jag tyckte nog att teckningsläraren "Gummigutta" *Martin Henriksson* var en sälle. Jag vet inte att jag gjort honom något ont över huvud taget, jag var en snäll gosse redan då. Jag ställdes emellertid ändå i skamvrån redan från början av välskrivningslektionerna, och där fick jag stå lektion efter lektion. Orsak?

I gymnasiet hade vi teckning alldeles efter gymnastiktimmen. Gummigutta reglade alltid dörren precis efter andra ringningen, ibland framför näsan på någon eller några elever. Dessa släpptes sedan in efter en stund, och anmärkning skrevs för "tio minuters förseening". En gång slarvade Gummigutta med stängningen, och tre pojkar kröp på alla fyra till sina platser. Gummigutta hade känt igen två av dem och frågade: "Vem är den tredje?" Jag sade då dumt nog: "Doktorn måste tala om vilka doktorn sett, annars kan ju inte den tredje anmäla sig". Han kallade då fram mig till sig, spottade en snorlomma i näven och gav mig en riktig orre på huvudet så jag föll mot väggen och sedan på golvet. Gummigutta skrev sedan en jättelång anmärkning i klassboken. Den suddade han dock ut senare! Han undvek efter detta att se mig; såg han att vi skulle mötas på gatan gick han tvärs över till andra sidan för att låtsas att han inte såg mig.

Mycket egendomlig man, tycker jag ännu efter 60 år.

Brita Flink hade jag aldrig själv som lärare. Hon ansågs av många vara en god pedagog, men hon hade av något skäl fattat hat mot en av mina klasskamrater, och hon tvingade rektor att bestraffa denne min kompis. Det kom ut att tre gossar hade druckit sprit på en dans i skolan, och långa förhör hölls med var och en enskilt. Detta resulterade i att två erkände efter rektors lögn att en erkänt att han druckit ett glas vin, fastän var och en av dem i själva verket nekat. De två fick D i uppförande i studentexamen och fick alltså inte fortsätta vid universitet eller högskola. Den tredje underkändes i geografi, och eftersom han inte hade någon kompensation blev han kuggad i examen. Det var annars inte några missbruksproblem i skolan då för tiden.

Jag blev mycket illa berörd av denna händelse, men några år senare var jag inbjuden till en lunch där *Brita Flink* var med, och när jag sträckte fram handen för att hälsa frågade hon: ”Hur gick det för Nisse?” Det var den kuggade klasskamraten. Jag visste inte, men någon hade sagt att han blev folkskolelärare (vilket var felaktigt). För en gångs skull kom jag på ett bra genmäle: ”Efter sitt misslyckande blev han lärare”. Efter det såg inte fru *Flink* mig när vi möttes på stan.

JAG TROR dock att den ytterst snälle geografiläraren, som tvingats underkänna eleven i examen, hade dåligt samvete resten av livet. Det länder *Brita Flink* till heder att hon bjöd hem en annan elev som hade underkänts — och som säkert skulle klarat sig bra i en annan skola än *Karro* — för att hjälpa honom med stöd och goda råd.

När *Sven Junell* kom som ny lärare i biologi blev förhållandena på hans institution påtagligt bättre än de varit tidigare.

Karl Axel Mejenqvist var en synnerligen rejäl lärare som jag tror alla tyckte om.

Birger Antonsson var en av alla uppskattad kristendoms lärare, kanske dock med undantag för rektor *Ursing*, som då och då kom inklampande för att lyssna på Antons lektioner.

Jonatan Julén var en ytterst snäll lärare som dock inte kunde hålla någon som helst ordning under lektionerna. Detta utnyttjade vissa klasser på det skändligaste.

Hilla-Britta Lindeberg kom som ung till Karro, och det innebar nog en mindre revolution inom kollegiet. En ung charmig kvinna med läppstift och nagellack och korta kjolar! Det hade man inte sett på Karro tidigare, men det gick bra — hon slutade ju som rektor på Risbergiska gymnasiet.

Rektor *Urban Ursing* tog över sedan *Koraen* avlidit, och han fick ordning på administrationen som tidigare varit vanskött och fått ett mycket dåligt rykte.

KANSKE ÄR det lite för mycket gnäll från min sida i den här uppsatsen. Det fanns dock lärare då som definitivt inte skulle få finnas kvar i dagens skola. Resultatet av undervisningen var väl inte så dåligt.

Exempelvis blev enbart av mina klasskamrater inte mindre än sex professorer! Det var ju trots allt ett privilegium att få gå i läroverk på den tiden, det förstod vi nog själva.

Januari 2007
Gunnar Tivenius

FRÅN VÅR SKOLA

Karro-andan lever kvar i skola som förnyas Karolinska skolan fick inför läsåret 2006/07 en ny ledning.

Programrektor för estet-programmet är Annika Kronwall, för NV-programmet Dan Ahlberg och för SV-programmet Per Sundelius, rektor för schema och lokaler m.m. är Lars Hallmén och tillförordnad gymnasieenhetschef är Gunnar Andersson.

Erland Bohlin har intervjuat dem för att ge en bild av skolans nuläge och framtidsplaner.

ANNIKA KRONWALL har just avslutat sitt första läsår som programrektor för estet-programmet på Karro, och det hon nämner som sin största överraskning, efter att ha jobbat många år på grundskolan, är lärarnas höga kompetens och professionalitet och att både elever och lärare är så positiva. Karro-andan finns verkligen!

Estetelevernas slutproduktion var den bejublade showen L.I.F-E.

På en punkt verkar esteteleverna skilja sig från de andra programmen. Det gäller att många har svårigheter med kärnämnen, det vill säga svenska, engelska, matte, samhällskunskap m. fl. För att möta det problemet försöker man integrera dessa ämnen med ämnen inom specialiseringen och man har också återgått till att blanda elever med olika inriktning i samma klass, efter att under några år haft renodlade musik-, dans-, teater- och musikklasser.

Organisatoriskt sker successiva omfördelningar av inriktningarna mellart Karro och Risbergska och de påverkas också av att eleverna kommer in på sina förstahandsval. Just i år har avhoppet i åk 1 varit mycket få, vilket är ett gott tecken, men Annika skulle egentligen vilja lägga till intervjuer med de sökande för att valen ska bygga på rätt information.

Den kommande gymnasiereformen kan innebära stora förändringar för estet-programmet. Annika hoppas att den inte bara ska innebära att estetinriktningarna finns kvar utan också att de utvidgas till exempelvis textil och glas.

Aulan i väntan på ommålning kan symbolisera "tradition och förnyelse".

FÖR NÅGRA år sedan gick idrottslärare Dan Ahlberg en introduktionskurs för lärare som ville veta mer om vad det innebär att vara skolledare, och sedan 1 december 2006 har han prövat på verkligheten som vikarie för Gunnar Andersson som t.f. programrektor för NV-programmet.

Liksom inom de andra programmen väntar man på vad gymnasiereformen ska innebära. Några stora förändringar har därför inte skett under det här året. I stället talar vi om idrottsämnet och hur det går att hantera de nya teoretiska momenten, till exempel ergonomi och hälsa. Det är odiskutabelt att de i sig motiverar fler veckotimmar, utöver det faktum att många elever rör sig väldigt lite på fritiden och att det är uppenbart att problem med ätstörningar förekommer, både i form av övervikt och undervikt. |

Skolans idrottsförening finns kvar, helt på elevernas ansvar, och de ordnar nattlandbandy-turneringen och skickar iväg elever till de Skol-SM som fortfarande förekommer i olika grenar, bland annat skytte. Men de stora tävlingarna med extratåg och hejklackar, som många av oss äldre minns, förekommer inte längre, även om elever som återkommer efter ett USA-år kan tala med saknad om sådana.

I stället har vi ju Krampen, den mer eller mindre skämtsamma tävlingen, mellan Karro och Risbergiska. Tråkigt nog förlorade Karro i år igen, men på ett ärofullt sätt! Årets upplaga genomfördes också utan tillbud (vilka svärtat minnet av några tidigare), så risken för att Krampen ska läggas ned är avvärjt.

LARS HALLMÉN är rektor med ansvar för bland annat schema och lokaler. En av hans stora upplevelser under läsåret var utbytet med en polsk gymnasieskola, som innebar att elva elever och fyra lärare från Polen besökte Karro en vecka och bodde hos sina svenska värdar, som sedan återgäldade besöket i Polen. Det är ganska uppenbart att den polska skolan inte utvecklats i samma takt som det polska samhället, och de polska deltagarna i utbytet ville gärna ta med sig mycket av det de såg på Karro.

Att Karro i år haft 938 elever betyder egentligen att vi haft en klass för mycket, och lokalerna har utnyttjats maximalt. Under sommarlovet 2007 kommer aulan att målas om och tekniken för ljud och ljus kommer att förnyas. En annan förändring är att elevernas uppehållsrum i gymnastikbyggnaden kommer att bli centrallager för alla läroböcker, vilka kommer att registreras elektroniskt genom biblioteket. Det har alltid varit ett visst svinn, vilket belastat lärobokskontot, och nu kan man hoppas på en förbättring. Karrografen, som för cirka 20 år sedan inreddes som en biografsalong på huvudbyggnadens vindsvåning, kommer att byggas om och klaffbänkarna, som då hämtades från musiksalen, kommer att skatta år förgängelsen.

Till lokalfrågorna kan också räknas den flaggstång som rests mitt på skolgården och som bekostats av fyra bröder Hallmén, för vilket de fick motta en tacksam applåd vid våravslutningen.

Karro har fått en flaggstång mitt på skolgården norr om det nya biblioteket. Här med flaggan i topp under Krampendagen.

Lokalerna för specialundervisningen kommer att utökas, bland annat i form av en ”engelskstuga”. Dessutom kommer handikappanpassningen av skolan att fortsättas. Att vi i år haft tre rullstolsburna elever med lärarassistenter har visat sig medföra en positiv förstärkning av Karro-andan.

— DET VIKTIGASTE som hänt under läsåret i mitt block är den fortsatta utvecklingen av arbetslagen och ambitionen att utgå från en helhetssyn på den undervisning eleverna får, menar Per Sundelius, rektor för det samhällsvetenskapliga programmet.

Tyvär har ju möjligheten att låta eleverna som satsar på de moderna språken begränsats (här skulle gamla Karro-elever kunna bidra med en mycket meningsfull sponsring!), och det kan ha bidragit till att antalet elever minskar. Men inriktningen på kultur går bra och fortfarande är N-bas, alltså alternativet att vänta till åk 2 med att välja mellan NV och SP, en populär variant.

Livskunskap är inte ett eget, betygsatt ämne, men ett samplanerat tema som berör alla klasser på skolan. Det innefattar sex och samlevnad, handikappkunskap, rasism, droger med mera. Man använder bland annat teater som underlag för diskussioner.

Som särskilt positiva minnen från året vill Per nämna den fina skolavslutningen och elevtidningen Leif International.

FÖR GUNNAR ANDERSSON, tjänstledig från NV-rektoratet för att vara tf gymnasieenhetschef, har läsåret varit turbulent. Ny rektor för estetprogrammet, 13 nya lärare och så gick han på som tf chef den 1 oktober.

Beslutet att avskaffa den lokala styrelsen med elevmajoritet är dock inte så dramatiskt. På Karro har åren med denna starkt ifrågasatta organisation gett positiva erfarenheter, och övergången till "Skolkonferens" med "rektors" (= gymnasieenhetschefens) utslagsröst kommer säkert inte att medföra några komplikationer. Problemet kommer även i fortsättningen att vara att elevrepresentanterna har svårt att få sina ställningstaganden förankrade bland alla skolans elever. Men det demokratiproblemet gäller ju för alla som ska vara representanter!

Diskussionen om hur lärarna sätter betyg är evig, men i år har den stimulerats av att flera lärare deltagit i ett kommunalt projekt som lett till bättre diskussioner mellan lärarna, och i det sammanhanget har man också konstaterat att alltför många elever har bekymmer och att behovet av specialundervisning är växande.

Gunnars mest positiva minnen från året är Piltshowen, där alla elever kan delta, och esteternas slutproduktioner, L.I.F.E. och konstutställningen på Slottet, och slutligen studentavslutningen med tal av 60-årsjubilarerna Karl-Axel Nordkvist. Då levde verkligen Karro upp till sitt valspråk: Tradition och förnyelse. I år kunde det ske med flaggan i topp!

Erland Bohlin

P.S. Till gymnasieenhetschef har utsetts rektor Thomas Gustafsson, Örebro.

1967 års A-kull fyrtio år efteråt

Till 40-årsträffen med 1967 års AIII³a kom två lärare och 18 elever.

Elever och lärare från vänster: Per-Olof Johansson, Lars-Ingmar Johansson, Kerstin Hasselgren (Andersson), Rolf Lundin, Gunilla Sandberg (Saras), Claes Wahlberg, Sonja Ekman (Brunström), Olof Bergsten, Ann-Margret Elmroth (lärare i svenska), Kaj Odelstål, Gerd Svensson, Tor-Björn Thollander, Ann-Britt Sandberg (Carlsson), Per Åman, Inkeri Willebrand (Kekkonen), Margareta Hildebrandt (Åkerman), Britt-Marie Bylander (Bergqvist), Rigmor Robért (Stigsdotter), Agneta Marelius samt Bengt Pettersson (lärare i matematik). Senare anslöt Christina Ahlstedt (Persson) och Leif Holmberg. — Här en rapport som i princip refererar alla nutida jubileumsträffar.

NÄMEN — ÄR DET INTE ...? Frågor avlöstes av igenkännande glädjetjut och kramar när vi träffades igen. Det var fyrtio år sedan vi sprang ut som glada studenter från Karro. Även om vi blivit äldre sedan dess så var vi snabbt tillbaka till de glada dagarna och minnena.

Det var i maj 1967 som 29 lyckliga elever i klass AIII³a sprang ut som studenter från Karolinska högre allmänna läroverket i Örebro.

Därmed började vuxenlivet! Tyckte vi då i alla fall.

Nu, 40 år senare, var det dags att träffas igen. Inte för att summera vuxenlivet utan för att minnas, prata och glädjas. Alla 29 elever är i livet och mår efter omständigheterna bra. 20 elever kunde komma till jubileumsträffen den 2 juni 2007. Det här var fjärde klassträffen efter studentexamen, för några få kamrater den första.

NATURLIG STARTPUNKT för jubileet var vårt stamlokal Hälls konditori, där vi diskuterade världsproblemen och ibland löste dem. Programmets huvudpunkt var naturligtvis besöket på Karro med Erland Bohlin, ordförande i Sällskapet Karolinare i Örebro, som ciceron.

Till skolan hade två lärare inbjudits, Ann-Margret Elmroth, klassens lärare i svenska, och Bengt Petterson, lärare i matematik. De lärde oss att läsa, skriva och räkna — livets och det demokratiska samhällets grundbultar. Trots alla elevkullar som passerat revy under åren möttes vi av igenkännande. Snabbt var snacket igång, om svenska och matte — kommer du ihåg? Det värmdes.

Karros aula väcker blandade känslor. Vi minns morgonbönerna och skrivningarna bland porträtt av kungar och rektorer. De tittade skarpt på oss då — och så var det nu. Ann-Margret och Bengt prisades för sina insatser.

Erland Bohlin summerade skolans historia och nuläge föredömligt kort och erbjöd oss därefter medlemskap i Sällskapet Karolinare i Örebro, eller dess broderförening i Stockholm.

FRÅN AULAN bar det iväg till Sibiriens källare och våra gamla studentskrivningar som Erland lagt fram för beskådan. Någon upptäckte ett fel i rättningen av sin skrivning och undrade om det var möjligt att få felet korrigerat och betyget eventuellt ändrat så här 40 år efteråt?

Men tyvärr — betygen ligger fast. Vi fick nöja oss med det.

Lärarna Bengt Petterson och Ann-Margret Elmroth tillsammans med Rigmor Robért (Stigsdotter) som skrev A på både studentmatten och studentsvenskan.

I det vackra men blåsiga vädret gick minnesfärden sedan till Bishops Arms för öl och mera prat. Där anslöt ytterligare ett par kamrater. Vi var nu 20 av 29 studentkamrater.

NÄR VI tog studenten i maj 1967 gick inte alla ut samma dag. Jag tror att vi var uppdelade på tre dagar. För att markera slutet på skoltiden, men också starten på resten av livet, arrangerades studentbal på Stora Hotellet för alla Karrostudenter som gick ut det året. Och naturligtvis fortsatte jubileumsklassen till Stora Hotellet även denna gång, för ny fest. Innan det var dags att hugga in på den uppdukade Närkebuffén bjöds vi på en trolle-rishow av klassens svenska mästare i konsten, Mr Polo, P-O Johansson.

Under Närkebuffén ökade sorlet allt mer. Alla ville prata, prata och prata. Tal hölls om hur det egentligen var under våra gymnasieår på Karro. Sanningar ur det fördolda kom fram. Det talades till och med om förstulna kyssar. Kvällen blev sen, ovanligt sen för elever i 60-årsåldern. Men vi kanske inte har blivit så vuxna, egentligen.

Skönt i så fall! Skönt att få vara ung igen — om så bara för en kväll.

Innan vi skingrades hann vi ta ett gemensamt beslut (jag uppfattade det så i alla fall): Vi ses igen om fem år.

Claes Wahlberg

Örebro-Karolinarnas stipendiater 2007

UR ÖREBRO-KAROLINARNAS stipendiefonder utdelades mer än 40 000 kronor vid våravslutningen 2007:

Gellerstedtska fonden delade ut 10 000 kronor vardera till *Alexandra Isulv*, NV3C, och *Milla Leskinen*, SP3D.

Widlundska fonden delade ut 10000 kronor till *Jesper Edberg*, NV3A, och 5 000 kronor till *Enna Gerin*, SP3A.

Ursingska fonden delade ut 3 000 kronor till *Alessandra Oddi*, SP3B.

Ericssons fond delade ut 1 500 kronor till *Lina Welander*, NVY3C.

Örebro-Karolinarnas Jubileumsfond delade ut bidrag till utlandsstudier och projektarbeten till *Karin Appelskog*, SP1B, *Carolin Holmblad* och *Lina Wu*, NV2A, samt till *Maria Hellberg*, SP2A.

Rättelse

I DET föregående numret av Örebro-Karolinaren (Nummer 66, 2006) angavs det felaktigt att det var årgång 1966 som hade jubileumsträff.

Det var naturligtvis årgång 1961 som hade jubileumsträffen, och inga andra.

BORDSVISA

för Örebro-Karolinare i Stockholm.

Första gången sjungen den 16 april 1955.

Text: *Edvard Thermanius*

Melodi: *Galtavisan*, folkslåt från Åkarp, Skåne.

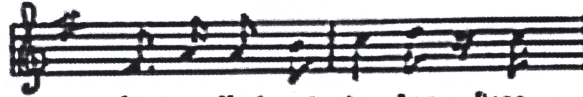
I Lund sjungen som *Gåsavisan*.

Från blå-a berg i vä-ter till

Hjal-marne grun-da vat-ten en

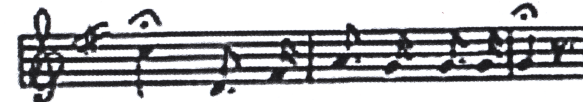
li-ten flod se; ring-lar. Dess

färg är svart som nat-ten. Vår

barndoms å den är. Den är oer alla

kar; vi har lärt oss jumpa där.

Sällskapet Örebro-Karolinare i Stockholm

Styrelse 2007 – 2008

ORDFÖRANDE

Lars Blomberg
Rådmansgatan 84
113 29 Stockholm
tel. 08-30 30 57

SKATTMÄSTARE

Björn Norrbom
Brahegatan 54
114 37 Stockholm
tel. 08-661 47 45
bjorn.norrbom@seb.se

SEKRETERARE

Rolf Rulander
Fruängsvägen 10
194 52 Upplands Väsby
tel. 08-590.802 07
rulander@hem.utfors.se

LEDAMÖTER

Elisabeth Ankarcrona
Bengt Ekström
Karin Magnusson
Jan Mårtenson

Årsavgift 100 kr. Plusgirokonto 39 49 - 5

Sällskapet Karolinare i Örebro

Styrelse 2007-2008

ORDFÖRANDE

Erland Bohlin
Kyrkogatan 20
702 10 Örebro
tel. 019-33 22 01
erland.bohlin@hotmail.com

KASSÖR

Bo Engström
Studievägen 9
702 17 Örebro
tel. 019-611 37 40
bo.engstrom@comhem.se

SEKRETERARE

Barbro Torpfeldt
Tallhöjden
705 92 Örebro
tel. 019-14 98 33
barbrot2@hotmail.com

LEDAMÖTER

Lars Carlbark
Lars Hallmén
Jan Hultgren
Hans Rydman

Årsavgift 100 kr. Plusgirokonto 49 73 70 - 7